

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ

1

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ.

2

THE

Η ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΠΤΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΤΖΟΑΝ

Του Α. Κ. ΓΚΡΗΝ

«Ο Τζών Κάρπερ, πριν σβίξει το χέρι του φίλου του, γιατί ήταν πιά άργα κι έπρεπε να τον κοιμηχάσει, τον ρώτησε μ' ένα χαμόγελο: «Πού θα πάς αύριο το βράδι, Μπόμπι;» «Ο Μπόμπι Σίμονς σήκωσε τους ώμους του αδιάφορα. «Πουθενά... το άπνηντρο. «Έλα λοιπόν να πιούμε ένα ούτοκι... Κι αν θέλεις, μάλιστα, παίξουμε και μπιρτζ...» «Δεν είνε άσχημη ιδέα... Έκανε ο Μπόμπι. «Ε, τότε εμίστατε σύμφωνοι! Σε περιμένο αύριο το βράδι... Καληνύχτα...» Κι' έκανε να φύγει. Ο Μπόμπι όμως τον έπιασε από το χέρι.

—Μιά στιγμή... Το έλεγε. Ποιά είνε η διευθύνσις σου; «Ο Τζών Κάρπερ γούρλωσε τα μάτια του. «Μά πως; Έκανε κατάπληκτος. Δεν ξέρεις ποιά είνε το σπίτι μου; Έχεις έρθει τόσες φορές!...» —Ναι, βέβαια, πού άπνηντρο ο Μπόμπι, μ' α τ' περάζει να μου π'ρς τή διευθύνσι σου; —Περίεργο! Δεν ήξερα πως είσαι τόσο σχολαστικός!...

—Σχολαστικός όχι; άπλως προσεχτικός!... —Μπάλ και γιατί, παρακαλώ... —Μά πως; Δεν ξέρεις τίποτε... —Ο Μπόμπι κοίταξε το φίλο του στο μάτι, κι' ύστερα, τον ρώτησε απότομα: «Αλήθεια, Τζών, δεν ξέρεις πως παντρεύθηκες;»

—Πάλι; Τό έρω! Είπες τώρα δύο μ'ηνες... Το άπάντησε ο άλλος. —Και δεν παρασκευάζθηκες; —Λίγοκι... Μά ήξερα πως έκανες κόρτε στην Τζοάν; —Ναι... Μά τό κόρτε είνε πολλών ειδών. «Άς είνε τώρα, ότι έγινε, έγινε. Ώστόσο δεν είχα στο νού μου να παντρευτώ!...» —Συγγνώμη, Μπόμπι, έκανε ο Κάρπερ, μ'α δεν σ'α καταλαβαίνω...

—Άκουσε λοιπόν, φίλε μου. «Η Ιστορία μου είνε λιγάκι παράξενη... Έδώ και τρείς μ'ηνες ακριβώς συνάντησα τό Λέλι 'Ολλαντ. Θά τον ξέρεις, βέβαια... Είνε ένας εύθυμος παίδας με χρυσή καρδιά. Μά έχει ένα ελάττωμα: είνε πάντα άφηρημένος! Ένα βράδι λοιπόν, ο Λέλι 'Ολλαντ μου έλεγε, ζαφνικά, όπως κι' εσύ εδώ και λίγη ώρα: «Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...» —Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Όταν έφθασα εκεί πέρα, ή άρα ήταν άδεια. Η νύχτα ήταν κρύα κι' ο δρόμος σκοτεινός και γεμάτος ομίχλη. Οι πόρτες των σπιτιών ήταν κλειστές. Στάθηκα λοιπόν γιά μιά στιγμή, δίχως να ξέρω τί να κάνω. Θά εύρισκα άργά το σπίτι του Λέλι; Όλες ή πολυκατοικίες εκεί είνε διυόμερφες. Τί άριθμό είχε τό σπίτι του... Είχα τήν ιδέα πως ήταν στο 17... Μά δεν ήμουν και τόσο βέβαιος. Προχώρησα είνε τό δεκαεπτά και στάθηκα μπροστά στην κλειστή πόρτα. Είχα πάει άργά... Ήταν περασμένες ή δέκα. Τί έπρεπε να κάνω; Να χτυπήσω; Έκείνη τή στιγμή σταμάτησα π'ώ από τό αυτοκίνητό μου ένα ταξί κι' άπ' αυτό

—Μά, όπως βλέπεις, ήρθα! μ'ο έλε π'ερβεντικά. «Έπειτα έρριξε μιά ματιά στην κλειστή πόρτα και πρόσθεσε: —Είχα δική, έγώ! Είνε τό δεκαεπτά... —Ναι, ναι, τίς είπα τότε, βέβαιος γιά γιά τό άριθμό. Είνε τό δεκαεπτά. Μόνο πού είνε κλειστά. Νά ξυπνήσουμε τό θυρωρό...»

—Μπάλ Γιατί να ξυπνήσουμε αυτόν τον καλό άνθρωπο, πού θα είνε κουρασμένος. Δεν κορνάρεις καλύτερα; Είμαι βέβαιος πως θα μάς άκούσει ο Λέλι...»

«Ετοιμάζομαι να χτυπήσω τό κλάσον, όταν άξάρνα ένας κύριος στάθηκε μπροστά στην πόρτα τής πολυκατοικίας κι' έ-στά στην πόρτα τής κλειδαριάς. Ή Τζοάν δεν έχασε αυτή τήν ευκαιρία: —Συγγνώμη! τ'ο έλε μ'ας περιμένουν κάτι φίλοι... Μπορούμε να μ'οι με;»

—Παρακαλώ... Έκανε εκείνος και παραμέρισε. Μπήκαμε λοιπόν, μ'α από τό χ'ολ κιό-λας τό περβόλεμα. —Μπάλ και γιατί, παρακαλώ... —Μά πως; Δεν ξέρεις τίποτε... —Ο Μπόμπι κοίταξε το φίλο του στο μάτι, κι' ύστερα, τον ρώτησε απότομα: «Αλήθεια, Τζών, δεν ξέρεις πως παντρεύθηκες;»

—Πάλι; Τό έρω! Είπες τώρα δύο μ'ηνες... Το άπάντησε ο άλλος. —Και δεν παρασκευάζθηκες; —Λίγοκι... Μά ήξερα πως έκανες κόρτε στην Τζοάν; —Ναι... Μά τό κόρτε είνε πολλών ειδών. «Άς είνε τώρα, ότι έγινε, έγινε. Ώστόσο δεν είχα στο νού μου να παντρευτώ!...» —Συγγνώμη, Μπόμπι, έκανε ο Κάρπερ, μ'α δεν σ'α καταλαβαίνω...

—Άκουσε λοιπόν, φίλε μου. «Η Ιστορία μου είνε λιγάκι παράξενη... Έδώ και τρείς μ'ηνες ακριβώς συνάντησα τό Λέλι 'Ολλαντ. Θά τον ξέρεις, βέβαια... Είνε ένας εύθυμος παίδας με χρυσή καρδιά. Μά έχει ένα ελάττωμα: είνε πάντα άφηρημένος! Ένα βράδι λοιπόν, ο Λέλι 'Ολλαντ μου έλεγε, ζαφνικά, όπως κι' εσύ εδώ και λίγη ώρα: «Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

—Μά, όπως βλέπεις, ήρθα! μ'ο έλε π'ερβεντικά. «Έπειτα έρριξε μιά ματιά στην κλειστή πόρτα και πρόσθεσε: —Είχα δική, έγώ! Είνε τό δεκαεπτά... —Ναι, ναι, τίς είπα τότε, βέβαιος γιά γιά τό άριθμό. Είνε τό δεκαεπτά. Μόνο πού είνε κλειστά. Νά ξυπνήσουμε τό θυρωρό...»

—Μπάλ Γιατί να ξυπνήσουμε αυτόν τον καλό άνθρωπο, πού θα είνε κουρασμένος. Δεν κορνάρεις καλύτερα; Είμαι βέβαιος πως θα μάς άκούσει ο Λέλι...»

«Ετοιμάζομαι να χτυπήσω τό κλάσον, όταν άξάρνα ένας κύριος στάθηκε μπροστά στην πόρτα τής πολυκατοικίας κι' έ-στά στην πόρτα τής κλειδαριάς. Ή Τζοάν δεν έχασε αυτή τήν ευκαιρία: —Συγγνώμη! τ'ο έλε μ'ας περιμένουν κάτι φίλοι... Μπορούμε να μ'οι με;»

—Παρακαλώ... Έκανε εκείνος και παραμέρισε. Μπήκαμε λοιπόν, μ'α από τό χ'ολ κιό-λας τό περβόλεμα. —Μπάλ και γιατί, παρακαλώ... —Μά πως; Δεν ξέρεις τίποτε... —Ο Μπόμπι κοίταξε το φίλο του στο μάτι, κι' ύστερα, τον ρώτησε απότομα: «Αλήθεια, Τζών, δεν ξέρεις πως παντρεύθηκες;»

—Πάλι; Τό έρω! Είπες τώρα δύο μ'ηνες... Το άπάντησε ο άλλος. —Και δεν παρασκευάζθηκες; —Λίγοκι... Μά ήξερα πως έκανες κόρτε στην Τζοάν; —Ναι... Μά τό κόρτε είνε πολλών ειδών. «Άς είνε τώρα, ότι έγινε, έγινε. Ώστόσο δεν είχα στο νού μου να παντρευτώ!...» —Συγγνώμη, Μπόμπι, έκανε ο Κάρπερ, μ'α δεν σ'α καταλαβαίνω...

—Άκουσε λοιπόν, φίλε μου. «Η Ιστορία μου είνε λιγάκι παράξενη... Έδώ και τρείς μ'ηνες ακριβώς συνάντησα τό Λέλι 'Ολλαντ. Θά τον ξέρεις, βέβαια... Είνε ένας εύθυμος παίδας με χρυσή καρδιά. Μά έχει ένα ελάττωμα: είνε πάντα άφηρημένος! Ένα βράδι λοιπόν, ο Λέλι 'Ολλαντ μου έλεγε, ζαφνικά, όπως κι' εσύ εδώ και λίγη ώρα: «Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

—Ε, Μπόμπι, έλα αύριο τό βράδι στο σπίτι να πιούμε κανένα ούτοκι...» Και γιά να μέ κ'άν να δεχθώ, έπρόσθεσε: —Ξέρεις; Προσεκάλεσε και τήν Τζοάν...»

«Ο Λέλι 'Ολλαντ έλεγε καλός φίλος και τό ούτοκι του είνε πάντα έκλεκτό. Δέχτηκε λοιπόν πρόθυμα τήν πρόκλησή του, όσοι άλλωστε θα γ'ανάβλεπε εκεί και τήν Τζοάν...»

—Έλα κατά τίς έννηά και μισή μέ δεκά... μ'ο έλε ο Λέλι. Και χωρίσας, Μά, ύστερ' από πέντε λεπτά τής ώρας, είδα πως δεν θυμούν καλά τήν διευθύνσή του. Ήξερα τό δρόμο ήξερα επίσης και τό σπίτι, μ'α δεν θυμόμουν τό άριθμό του. Ώστόσο σήκωσα τους όμους μου, χωμολογώντας. Λοιπότο πράγματι... Δέν ήμ'α μπορούσα να βρω τό σπίτι τό Λέλι...»

Τό άλλο βράδι, τ'όρβησα μέ τήν κοούρα μου γιά τό σπίτι του φίλου μου. Ο Λέλι 'Ολλαντ, καθώς ξέρεις, κάθεται σέ μιά ά-καλή καλή σύζυγοις

Κατεβήκαμε κι' ανεβήκαμε πάλι από τό σκάλο τό βάθος είνε τό τέταρτο πάτωμα. Μά κι' εκεί δεν βρήκαμε τό διαμέριμα του φίλου μας. —Φαίνεται πως δεν έχεις και τόσο έλαιοτή μνήμη... μ'ο έλε π'ερβεντικά. —Μά δεν τ'ή άπάντησα. Τ'ή είπα μόνο ότι τό Λέλι, τ'ο άρεσε να κάθεται ψηλά. —Θά είνε άσφαλός στο πέμπτο πάτωμα... Φώναξε ή Τζοάν. Κι' ανεβήκαμε γρήγορα τή σκάλα. Ούτε κι' εκεί όμως ύπ'ρχε σέ καμιά πόρτα τόνομα του Λέλι 'Ολλαντ. Ή Τζοάν δεν μιλούσε μ'α, μ'α ούτε κι' έγώ τ'οιμούσα να πώ τίποτε. Ή σιωπή όμως αυτή δεν βάσταζε πολύ. Ή Τζοάν γύρισε απότομα και μέ κύμασε βράδια στό μάτι. —Κάνε μ'ας λάθος στο σπίτι... Τ'ή ψιθύρισε. —Τό κατάλαβα... Μ'ο άπάντησε. —Ενα ρολόι τής γειτονιάς χτύπησε τις έντεκα. —Και τώρα; Τί θά κάνουμε; Ρώτησε ή Τζοάν. —Πάμε να ξυπνήσουμε τό θυρωρό. Τ'ή πρότεινε. Μά φοβήθηκε τό σκάνδαλο. Θά μάς πιστευαν, άρα γι: Ή Τζοάν κάθισε στο κεφαλόσκαλο κι' άρχισε να κλαίει. Έπειτα άρχισε να κατεβαίνει, κλαίγοντας πάλι, τή σκάλα. Έγώ τό είχα χ'οσει και δεν ήξερα τί να κάνω. Όταν φθάσαμε λοιπόν στο 17ο όροφο, ή Τζοάν έφώναξε μ'α ιδέα. Πληρώσσα άποφασιστικά και χτύπησα στην πόρτα ενός διαμερίσματος. Σέ λίγο, βγήκε από μέσα ένας νέος μέ τις πτυχίες. Ή ταμπέλα του στην πόρτα έγραφε πως τον έλεγαν Χάρρυ Λέσι κι' ότι ήταν γιατρός. Ο νέος αυτός μάς κοίταξε κι' ύστερα χαμολέλασε πονηρά. —Έσπευσα τότε να τό έξηγήσω τήν περιπέτειά μας και να τό παρακαλέσω να μέ άνοίξει τήν πόρτα. Ο γιατρός, ές τό κούλουθώντας να χαμολέλα πονηρά, άφ'εσε τό παλτό του κι' ύστερα μάς άνοιξε τήν έξωπορτα. Έπ'ι τέλους! Είμαστε ελεύθεροι, Φύγαμε τόσο γρήγορα, όστε δεν τό είπαμε ούτε εύχαριστώ!... —Καίμενε Μπόμπι... Έκανε γελώντας ο Κάρπερ, πού είχε άκούσει, δηλ τ'ή ιστορία χωρίς να τό διακόψει. —Μά έπειτα γύρισε πάλι και τό έλε: —Γιά στάσου όμως... Τί σ'αίχει έχει αυτή ή ιστορία μέ τό γ'όμο σου; —Πως; Έκανε εκείνος. Δεν έχει σ'αίχι: Κι' όμως είνε άπ'όλοστο. Φαίνεται πως ή Τζοάν, γιά ν' άποφύγει τίς γκρίνιες τής μητέρας τής, δεν τ'ή έκανε λόγο γιά τήν περιπέτειά μας. Φαίνεται επίσης ότι τήν άλλη ήμέρα ο Λέλι έτηλεφώνησε στην μητέρα τής γιά να μάθ'α γιάτί δεν είχε πάει στο σπίτι του ή Τζοάν... Τέλος, φαίνεται ότι εκείνος ο γιατρός, ο Χάρρυ Λέσι, πού μάς είχε άνοίξει τήν πόρτα, ήταν φίλος ενός φίλου τ'ο άδελφού τής. Ο άνθρωπος αυτός λοιπόν είδ'όσε σ' έδω τον κό-σμο τ'ήν ύποπτη... περ'ότιέται μ'ας σ'έκα έννο σ'π'ι, τά μεσόνυχτα!... Μά δύο λόγια, γιά δ'ουσε, είχα έκθέσει τήν Τζοάν. Τ'ήν άλλη ήμέρα, έθελονας και μ'α, τ'ή ζήτησε από τή μητέρα τής... —Κι' ο Μπόμπι Σίμονς έπρόσθεσε... —Γι' αυτό λοιπόν, από τότε, προσέχω πάντα τίς διευθύνσεις των φίλων μου!... Α. Κ. ΓΚΡΗΝ

Κατεβήκαμε κι' ανεβήκαμε πάλι από τό σκάλο τό βάθος είνε τό τέταρτο πάτωμα. Μά κι' εκεί δεν βρήκαμε τό διαμέριμα του φίλου μας. —Φαίνεται πως δεν έχεις και τόσο έλαιοτή μνήμη... μ'ο έλε π'ερβεντικά. —Μά δεν τ'ή άπάντησα. Τ'ή είπα μόνο ότι τό Λέλι, τ'ο άρεσε να κάθεται ψηλά. —Θά είνε άσφαλός στο πέμπτο πάτωμα... Φώναξε ή Τζοάν. Κι' ανεβήκαμε γρήγορα τή σκάλα. Ούτε κι' εκεί όμως ύπ'ρχε σέ καμιά πόρτα τόνομα του Λέλι 'Ολλαντ. Ή Τζοάν δεν μιλούσε μ'α, μ'α ούτε κι' έγώ τ'οιμούσα να πώ τίποτε. Ή σιωπή όμως αυτή δεν βάσταζε πολύ. Ή Τζοάν γύρισε απότομα και μέ κύμασε βράδια στό μάτι. —Κάνε μ'ας λάθος στο σπίτι... Τ'ή ψιθύρισε. —Τό κατάλαβα... Μ'ο άπάντησε. —Ενα ρολόι τής γειτονιάς χτύπησε τις έντεκα. —Και τώρα; Τί θά κάνουμε; Ρώτησε ή Τζοάν. —Πάμε να ξυπνήσουμε τό θυρωρό. Τ'ή πρότεινε. Μά φοβήθηκε τό σκάνδαλο. Θά μάς πιστευαν, άρα γι: Ή Τζοάν κάθισε στο κεφαλόσκαλο κι' άρχισε να κλαίει. Έπειτα άρχισε να κατεβαίνει, κλαίγοντας πάλι, τή σκάλα. Έγώ τό είχα χ'οσει και δεν ήξερα τί να κάνω. Όταν φθάσαμε λοιπόν στο 17ο όροφο, ή Τζοάν έφώναξε μ'α ιδέα. Πληρώσσα άποφασιστικά και χτύπησα στην πόρτα ενός διαμερίσματος. Σέ λίγο, βγήκε από μέσα ένας νέος μέ τις πτυχίες. Ή ταμπέλα του στην πόρτα έγραφε πως τον έλεγαν Χάρρυ Λέσι κι' ότι ήταν γιατρός. Ο νέος αυτός μάς κοίταξε κι' ύστερα χαμολέλασε πονηρά. —Έσπευσα τότε να τό έξηγήσω τήν περιπέτειά μας και να τό παρακαλέσω να μέ άνοίξει τήν πόρτα. Ο γιατρός, ές τό κούλουθώντας να χαμολέλα πονηρά, άφ'εσε τό παλτό του κι' ύστερα μάς άνοιξε τήν έξωπορτα. Έπ'ι τέλους! Είμαστε ελεύθεροι, Φύγαμε τόσο γρήγορα, όστε δεν τό είπαμε ούτε εύχαριστώ!... —Καίμενε Μπόμπι... Έκανε γελώντας ο Κ

10 ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

“Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ”

ΔΕΝ ΑΓΑΠΑ ΠΛΕΟΝ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Δ. ΨΑΘΑ

“Ένα σκουφάκι στο κεφάλι. Μπορώ να το γράφω του γεμάτου χαρά, πού περιμένουν την τακτοποίησή. Ένα ποτήρι τσάι που άχνιζει πλάι του αποτελεί την απόλαυσή της στιγμής.

— Με συγχωρείτε.
— Παρακαλώ.

“Ο έραστής των Αθηνών είναι ο συμπαθέστερος πρεσβύτερος, που μπορεί να συναντήσετε. Είς την ηλικία του οι άλλοι άνθρωποι είναι συνήθως δούλοισι, μεγαλοκόκοι και ζούν για να θυμούνται. Ο Καμπούρογλου αποτελεί την ζώσαν αντίθεσιν κάθε συνομηλικού του. Εργάζεται είναι άμειωτων την πνευματικήν δραστηριότητα που μάλιστα είναι γνωστή από τα έργα του.

— Εργάζεσθε, κ. Καμπούρογλου;
— Πολύ. Γι’ αυτό τελευταίως είχα μια μικρή καρδιακή πάλησι που μ’ έκανε... εργατικώτερον!

— Δηλαδή;
— Αυτή μου έδωκε την ευκαιρία να σκεφθώ ότι υπάρχει τέλος εις την ζωήν!

Και την μεγαλοκόκη αυτήν διαπίστωσιν την κάνει με μίαν απόρριπτην εκρήξιν φαιδρότητας. Γελά με την καρδιά του. Έξηλτα-πέντε χρόνια διαρκούς εργασίας δεν του αφήνουν τον καιρόν να σκεφθώ το τέλος! Και τώρα, εις την σεβαστήν αυτήν ηλικία των 84 ετών ανέκαυσε δι κάποτε όλα τελειώνουν και προσπαθεί να προλάβη, για να κερδίση όσο μπορεί περισσότερον χρόνον. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει καθόλου να δέχεται τους πλέον όληθρους επισκέπτας με το ίδιο αγαθό χαμόγελο και τη διάθεσιν να εξυπηρετήση όλους όσους έχουν την ανάγκη του.

— Συνεντεύξιν θέλετε;

— “Αν δεν σας ενοχλή.

— Μοι άρουν οι συνεντεύξεις για τα άπρόσπτα έρωτήματά των.

— Τότε θα σας κάμω κι’ εγώ ένα έρωτήμα άπρόσπτον.

— Ν’ άκούσω.

— Άγαπήτε πάντοτε την Αθήνα;

— Κι’ εγώ θα σας άπαντήσω μ’ ένα άπρόσπτον... “Οχι!

— Έσείς ο “έραστής των Αθηνών” άλλάγετε αίσθηματά;

— Ναι. Γιατί και η έρωμένη μου άλλαξε μορφήν! Δεν είναι πιά η “Αθήνα. Ούτε α! Αθήνα. Είναι άπλος μία πρωτεύουσα. Και όπως άλοι αι πρωτεύουσας έπηρε μοιραίως την εξέλιξιν που έπρεπε να πάρη. Δεν την άγαπά έτσι όπως είναι σήμερα.

— Μήπως δεν την έχετε κι’ άλλως;

— Αυτό άχι. Λίγο πολύ την έρω και την σημερινή Αθήνα. Δεν χάνομαι όταν βρίσκω στους δρόμους της. Άλλα δεν άκολουθώ μ’ αυτήν.

— Καθόλου;

— Καθόλου. Δεν πρέπει να άσχαλτήται κανείς για τίποτε που δεν άγαπά!

“Η έξιμολόγησις είναι όμολογούμενος άπρόσπτος. Και με τόσην σκληρότητα πρώτη φορά εκφράζεται ο Καμπούρογλου για την πόλιν της οποίας ύπηρεν ό υπεραπολογητής. Τον ένοχλεί η θορυβώδης πρόοδος της, η νέα άρχιτεκτονική της, η άφθονία και υπερποικιλία του κόσμου της, η πολυκατοικία και το ραδιόφωνό της. Προτιμά άνα στενό σοκάκι του Ριζοκάστρου από τον κεντρικόν πολυθόρυβον δρόμον.

— Είπατε ένάντιον της πρόόδου;

— Καθόλου!

— Πώς ήθελετε τότε την Αθήνα;

— Να μην είχε γίνει πρωτεύουσα. Κι’ αυτό το λέω για πρώτη φορά

τώρα. Βλέπετε η τύχη των πρωτευουσών είναι αυτή. Η Αθήνα έχει ιστορίαν μεγάλην και παράδοσιν. Ήμποροσε να μείνη η πόλις των γραμμάτων. Να συγκεντρώη τους πνευματικούς θησαυρούς, τα μουσεία, τα έργα της τέχνης, όχι το πανδαμένιον. Να μείνη έξαφνα δι, και η Φλωρεντία για την Ιταλίαν. Γι’ αυτό η σημερινή Αθήνα δεν με συγκινεί πλέον.

“Ο έραστής των Αθηνών ένδιαφέρεται και άγαπά πρό παντός το παρελθόν της έρωμένης του. Γι’ αυτό είναι πρόθυμος να μιλήση χωρίς να κούρασθι πολύ. Ρουφά το τσάι του με κάποιαν ήδονήν όπως ένας άλλος από του ρουφούσε το τσιγάρο του, βυθίζεται σε σκέψεις χωρίς το πρόσωπό του να σκιάση ούτε μια στιγμήν το σύννεφο της μεγαλοκόκας.

— Δεν καννίζετε;

— Δεν κατάφερα να μάθω!

— Πότε εργάζεσθε καλύτερα;

— Στις τέσσαρες το πρωί!

— Την ώρα που όλος ό κόσμος ροχαλίζει...

— Ναι, αλλά και εγώ ροχαλίζω την ώρα που ό άλλος κόσμος εργάζεται. Ξυπνώ στις τέσσαρες το πρωί οώς είπα. Φτιάχνω μόνος μου το καφεδάκι μου, γιατί δεν θέλω να ένοχλήσω κανένα, παίρνω το παξιμαδάκι μου και ρίχνομαι στη δουλειά. Είναι η ώρα της δημιουργίας μου αυτή. Έως τας όκτω το πρωί συνεχίζω τη δουλειά μου... Δεν εργάζομαι λοιπόν...

— Άλλά;

— “Ορβρίζω!

— Και μετά τόν όρθον;

— Καίμαται λιγάκι. Ξέρετε που κοιμάμαι;

— “Οχι.

— “Εδώ, να, ο’ αυτό το νιβάνι!

Μου δείχνει πλάι στο γραφείο του ένα νιβάνι περιποιημένο που την νύκτα διασκεύαζεται προχείρως κρεββάτι. “Εκει καίματα ό έραστής των Αθηνών μετά τόν όρθον του μία ή δύο ώρες.

— Άλλοτε κατά τας 10 το πρωί έβγαινα περίπατο. Τώρα δεν μπορώ πιά! Δεν έχω τίποτε το σοβαρό. Και πρό παντός είναι ευτύχημα δι δεν έχω άρτηριοσκληρώση. Άλλά προφυλάγομαι για να φέρω σε πέρας την ανέκδοτην εργασία μου.

— Είναι πολλή;

Γυρίζει και μου άνοίγει γελαστός ένα μεγάλο ντουλάπι. Είναι γεμάτο από φακέλλους με σημειώσεις, κάθε είδους, που πρέπει να μεταβλη-

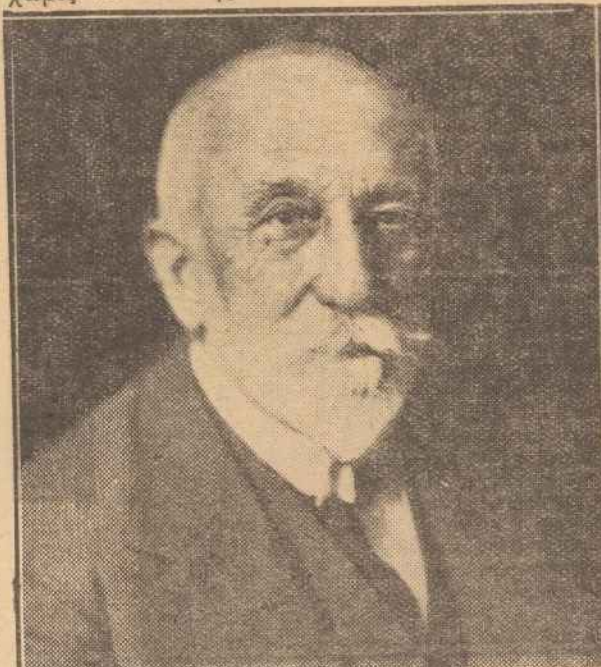
θούν σε βιβλία. Είναι τό όλικόν που έμάζεψε με κόπους μισού αιώνος.

— Μοσतालγείτε την νεότητά σας;

— “Οχι για τίποτε άλλο. Άλλά γιατί τότε είχα πολύ καιρό μπροστά μου.

— Η πρώτη σας εμφάνισι;

— “Εγινε με μία συλλογή ευθύμων λυρικών ποιημάτων με τόν τίτλο “Η φωνή της καρδιάς μου”. Τα είχα υποβάλει στο Πανεπιστήμιον, στον Βουτυναίο διαγωνισμό. Είχαν υποβάλει στον ίδιο διαγωνισμό έργα τους οι γνωστότεροι συγγραφείς της εποχής όπως ο Παράσχος, ο Βασιλειάδης και άλλοι.

“Εγώ ήμουν 19 ετών τότε. Άλλά η έπιτροπή που είχε βαρεθή τους στεναγμούς, τα φεγγάρια, τα μνημάτα και τους σπαρταρούς που έπλημμυρίζαν τα έργα των ποιητών της εποχής εκείνης, βράβευσε τα δικά μου ποιήματα που ήσαν φαεινά και ευθύμια. “Ενόμισαν δι ήμουν κανένας γέρος. “Όταν έμαθαν οι λόγιοι ποίος ήταν ό συγγραφέας χάλασαν τον κόπο! Σάν να έφτιαξα εγώ έπει-τόν με τόν χειρότερον τρόπο. Τότε κι’ εγώ για να τους εκδικηθώ έγραψα ένα σατυρικόν έπος με χιλιάδες στίχους, το κύριον πρόσωπο του ό ποιήματός ένας διάβολος που ενεργάφη στον “Παρνασσό”. “Ο διάβολος αυτός εις μία συνεδρίασιν του “Παρνασσού” ανέβαινε στο βήμα και άπήγγελλε έπιτυχημένες παρωδίες όλων των γνωστών ποιημάτων της εποχής. Πολλές από αυτές, που έδη-λάσαν, ήσαν άποστολές για την εποχή εκείνη, ως άποζημιώσεις δι’ άδελφους άποζημιώσεως γάμου.

Το 1884 ό υιός του κόμητος Κρίστος κατέβηκε κατόπιν δικαστικής άποφάσεως στη μνηστή του, η μάλλον σπην αρχήν μνηστή του, το ποσόν των 5.000 λιρών, για τη διαλύσιν των άρραβώνων των.

Το 1890, ό βασις Χωέντεσταν κατέβηκε για την ίδια αίτια στην αρχήν μνηστή του, όσον χιλιάδες λίρες.

Το 1913, ό μαρκήσιος Κόρδαμπος έπεξεσθή από το δικαστήριον να μετρήση στη διάσπασιν ήδονοι μίς Ναιζή Μαρκουμ, 240.000 λίρες, ποσόν τεράστιον για την εποχή εκείνη, ως άποζημιώσιν δι’ άδελφον άποζημιώσεως γάμου.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Ελευθεροδράκη! Συναντηθήκαν τα βλέμματά μας και εσφηνικά μου λέει ό Παράσχος: Δημήτρη ξεθώμοσαι θέλω να μου διαβάσεις την παρωδία του ποιηματός μου.

Τού την είπα.

“Ημουν θυμωμένος μου είπα πάλι. Άλλά ξεθώμοσαι!

“Από τότε έγιναν φίλοι.

Καθώς διηγείται ανέκδοτά του ό Καμπούρογλου βρίσκει διαρκώς και νέο κέφι. Είναι άνεξάντλητος.

— Πώς καταφέρατε να έχετε τόν άνδρη τέτοια ο’ αυτήν την ηλικία;

— Δεν κατέβαλα καμιά ιδιαίτερη προσπάθεια. “Εκδρομές έκανα μόνο άλλους. Τώρα εργάζομαι μόνο. Τ’ άπογεύματα τακτοποιώ την εργασία μου για την έπομένη.

— “Εκάνετε άλλο σπόρ ποτέ;

— “Οχι.

— Τι ιδέαν έχετε για τα σπόρ;

— “Ηλίθια πράγματα!

— “Ο κινηματογράφος σας άρέσει;

— Με ζαλίζει.

— Πόσες συνεντεύξεις έχετε δώσει;

— Θυμάμαι;

Πού να θυμηθί! Κάθε είδους κόμος τόν έπισκέπτεται και του ζητή για όλα πληροφορίες. Τις δίδει εύχαρίστως. Καθώς μου μιλά μταινούν μέσα δυό μαθητά και του προσφέρουν ένα μαθητικό περιοδικόν.

— Τι έπιθυμείτε τους ρωτά.

— Είμαστε μαθητά, του άπαντούν.

— Και θέλετε να ξαναγίνω μαθητής;

“Ο ένας του προσφέρει ένα σκίτσο που του έφιλοτέχνησε για να το υπογράψη. Το περιεργάζομαι.

— “Ορατός είμαι. Μπράβο. Μα θέλει λίγο διάστημα, στα μάτια. Πολύ λίγα μάτια μου έκανες παιδί μου! Κι’ εγώ... γυναικάς δεν ήμην ποτέ μου!

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ρεκόρ άποζημιώσεως

Να κι’ ένας συγκριτικός πίναξ, άρεσά ένδιαφέρων, που δείχνει την εξέλιξη της νομοτείας των “Άγγλων δικαστών, σχετικώς με ζητήματα άποζημιώσεων, δι’ άδελφον άποζημιώσεως γάμου.

Το 1884 ό υιός του κόμητος Κρίστος κατέβηκε κατόπιν δικαστικής άποφάσεως στη μνηστή του, η μάλλον σπην αρχήν μνηστή του, το ποσόν των 5.000 λιρών, για τη διαλύσιν των άρραβώνων των.

Το 1890, ό βασις Χωέντεσταν κατέβηκε για την ίδια αίτια στην αρχήν μνηστή του, όσον χιλιάδες λίρες.

Το 1913, ό μαρκήσιος Κόρδαμπος έπεξεσθή από το δικαστήριον να μετρήση στη διάσπασιν ήδονοι μίς Ναιζή Μαρκουμ, 240.000 λίρες, ποσόν τεράστιον για την εποχή εκείνη, ως άποζημιώσιν δι’ άδελφον άποζημιώσεως γάμου.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

“Εκότε, το φερόν αυτό δεν κατεργήθη.

Το μαρτύριο μιας Αθηναίας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ (ΣΙΣΥΦΟΥ) □□□□

“Η υπηρέτρια—ένα στρουμπουλό δουλειά από την “Ανδρο, με πλάσι και κόκκινον χέρι, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

Το νερό κορίτσι κείνη την ώρα έκαστασε πρόχειρα τα μαλλιά του, καθιστό άνέναντι στο μεγάλο καθρέφτη της ντουλάπας.

(Τα χρυσόξανθα μαλλιά της δραματικής μας ηρώιδος είχαν ένα φυσικόν όντομα, έρεθισμένο από την πολυχρόνια σπουδασία της λάτρας...—έμπηκε στο δωμάτιο της Ρίτας Νταρά, σάν σήφουρας:

—Κυρία Ρίτα, σάν γράμμα από λύσσα—!

“Ο έραστής των Αθηνών ένδιαφέρεται και άγαπά πρό παντός το παρελθόν της έρωμένης του. Γι’ αυτό είναι πρόθυμος να μιλήση χωρίς να κούρασθι πολύ. Ρουφά το τσάι του με κάποιαν ήδονήν όπως ένας άλλος από του ρουφούσε το τσιγάρο του, βυθίζεται σε σκέψεις χωρίς το πρόσωπό του να σκιάση ούτε μια στιγμήν το σύννεφο της μεγαλοκόκας.

Και την μεγαλοκόκη αυτήν διαπίστωσιν την κάνει με μίαν απόρριπτην εκρήξιν φαιδρότητας. Γελά με την καρδιά του. Έξηλτα-πέντε χρόνια διαρκούς εργασίας δεν του αφήνουν τον καιρόν να σκεφθώ το τέλος! Και τώρα, εις την σεβαστήν αυτήν ηλικία των 84 ετών ανέκαυσε δι κάποτε όλα τελειώνουν και προσπαθεί να προλάβη, για να κερδίση όσο μπορεί περισσότερον χρόνον. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει καθόλου να δέχεται τους πλέον όληθρους επισκέπτας με το ίδιο αγαθό χαμόγελο και τη διάθεσιν να εξυπηρετήση όλους όσους έχουν την ανάγκη του.

— Συνεντεύξιν θέλετε;
— “Αν δεν σας ενοχλή.
— Μοι άρουν οι συνεντεύξεις για τα άπρόσπτα έρωτήματά των.
— Τότε θα σας κάμω κι’ εγώ ένα έρωτήμα άπρόσπτον.
— Ν’ άκούσω.
— Άγαπήτε πάντοτε την Αθήνα;
— Κι’ εγώ θα σας άπαντήσω μ’ ένα άπρόσπτον... “Οχι!
— Έσείς ο “έραστής των Αθηνών” άλλάγετε αίσθηματά;
— Ναι. Γιατί και η έρωμένη μου άλλαξε μορφήν! Δεν είναι πιά η “Αθήνα. Ούτε α! Αθήνα. Είναι άπλος μία πρωτεύουσα. Και όπως άλοι αι πρωτεύουσας έπηρε μοιραίως την εξέλιξιν που έπρεπε να πάρη. Δεν την άγαπά έτσι όπως είναι σήμερα.
— Μήπως δεν την έχετε κι’ άλλως;
— Αυτό άχι. Λίγο πολύ την έρω και την σημερινή Αθήνα. Δεν χάνομαι όταν βρίσκω στους δρόμους της. Άλλα δεν άκολουθώ μ’ αυτήν.
— Καθόλου;
— Καθόλου. Δεν πρέπει να άσχαλτήται κανείς για τίποτε που δεν άγαπά!

“Η έξιμολόγησις είναι όμολογούμενος άπρόσπτος. Και με τόσην σκληρότητα πρώτη φορά εκφράζεται ο Καμπούρογλου για την πόλιν της οποίας ύπηρεν ό υπεραπολογητής. Τον ένοχλεί η θορυβώδης πρόοδος της, η νέα άρχιτεκτονική της, η άφθονία και υπερποικιλία του κόσμου της, η πολυκατοικία και το ραδιόφωνό της. Προτιμά άνα στενό σοκάκι του Ριζοκάστρου από τον κεντρικόν πολυθόρυβον δρόμον.

— Είπατε ένάντιον της πρόόδου;
— Καθόλου!
— Πώς ήθελετε τότε την Αθήνα;
— Να μην είχε γίνει πρωτεύουσα. Κι’ αυτό το λέω για πρώτη φορά

τώρα. Βλέπετε η τύχη των πρωτευουσών είναι αυτή. Η Αθήνα έχει ιστορίαν μεγάλην και παράδοσιν. Ήμποροσε να μείνη η πόλις των γραμμάτων. Να συγκεντρώη τους πνευματικούς θησαυρούς, τα μουσεία, τα έργα της τέχνης, όχι το πανδαμένιον. Να μείνη έξαφνα δι, και η Φλωρεντία για την Ιταλίαν. Γι’ αυτό η σημερινή Αθήνα δεν με συγκινεί πλέον.

“Ο έραστής των Αθηνών ένδιαφέρεται και άγαπά πρό παντός το παρελθόν της έρωμένης του. Γι’ αυτό είναι πρόθυμος να μιλήση χωρίς να κούρασθι πολύ. Ρουφά το τσάι του με κάποιαν ήδονήν όπως ένας άλλος από του ρουφούσε το τσιγάρο του, βυθίζεται σε σκέψεις χωρίς το πρόσωπό του να σκιάση ούτε μια στιγμήν το σύννεφο της μεγαλοκόκας.

Και την μεγαλοκόκη αυτήν διαπίστωσιν την κάνει με μίαν απόρριπτην εκρήξιν φαιδρότητας. Γελά με την καρδιά του. Έξηλτα-πέντε χρόνια διαρκούς εργασίας δεν του αφήνουν τον καιρόν να σκεφθώ το τέλος! Και τώρα, εις την σεβαστήν αυτήν ηλικία των 84 ετών ανέκαυσε δι κάποτε όλα τελειώνουν και προσπαθεί να προλάβη, για να κερδίση όσο μπορεί περισσότερον χρόνον. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει καθόλου να δέχεται τους πλέον ό

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΠΟΡ

νίδου, ἰαυ, αἱ αἱ διόες Ἀγγελικοῦκου.

ΝΙΤΣΑ ΣΚΟΥΡΑ — ΚΑΛΗ ΚΑΛΟ — ΤΑ ΦΛΙΣΚΟΥΝΑΚΙΑ

ἀρίστη σου ἀνέστη περισσότερο ;
— Ἢ Γάργυρο, ἔπειτα νεύει...
— Πού θα παῖξῃ τώρα ;
— Δὲν θα παῖξῃ ἐπὶ ἐνῆς χρόνου, μου
ἐξηγεί ἡ μητέρα της. Ἀρρώστια σφαί-
ρει ἐπιπευρίδια. Πρέπει πρῶτα ν' ἀνα-
ψύξει ὁλοκληρωτικὰ καὶ κατ' ὅλην...
— Μαζὶ, — τὴν διακόπτει ἡ Καλὴ, —
δὲν θα παίζω, πρὶν σβῆναι τὸ χρονοῦς...
— Τὸ θεάτρο εἶναι ἡ ὑπαρξίς της, ὁ σί-
πος τῆς ζωῆς της. Νὰ μὴ ζῇ μοναχά,
λέγει ἡ μητέρα της τυλιγόντας τὴν κορ-
μὰ της μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο στοργὴν
καὶ κρηφάρων.

Τὰ δύο Φλοιοκονιάκια

...το τοῦ μάγκα. Εἶναι πιστόν ἀντίτυπο
τοῦ Κυριακοῦ. Ἐγεί εἰσαρετικὴν ἀντίληψιν
ἐν εἰς εἰς προκείμενος μετὰ πολλὰ προσόν-
τα, καὶ νὰ τὸν ἀναδύσῃ μὴ μέρα, στὸ
συνοικὸ θέατρο καὶ σὲ χαρακτηριστικὸ
ποῦς. Ἡ ἀδελφὴ του εἶπες ἰκα-
σταται. Τὰ νομῆρα τὸν ἀρέσουν πολὺ
να εἰς περὶ ῥήτητος, κυρίως ἐπὶ ἐπαρξί-
ας περὶ οὐδὲν τὴν Μακεδονία. Συνε-
ρῶς ἡ συνέντευξις μαζί του... ἀναβάλλεται
ἄριστον.

Θ. ΤΕΜΠΟΣ

**Μία μπουγάδα χωρίς
φώτιο**

Γιὰ νὰ κάνετε μία μπουγάδα, δίχως ν' ἀ-
παιξέτε φωτιά, δὲν ἔχετε παρά νὰ ἀκολου-
θετε τὴν ἑξῆς ὁδηγίαν: Διαλύστε μία ὀκιά
πομπί (σε σχετικὴ ποσότην νεροῦ, οὐτως
ὥστε νὰ καλύπτει ἕνα ἐπίπεδο χαλὸ). Κατό-
πιν, ἀδειάστε αὐτὸ καὶ λυγρὰ σκεπύον, μέ-
σ' ἕνα δοχεῖο ποὺ ἔχει 40-50 λίτ. νερὸ κρύο
καὶ προσθέστε δύο κουταλιές ἀμύωντες
μὴ καυτηλιὰ νέφτι. Ἐπειτα ἀνακατέψτε
καλὰ τὸ νερὸ μ' ἕνα ξύλο. Κατόπιν, βάλτε
μ' αὐτὸ τὸ δοχεῖο τὰ ποτίζα ποὺ ποθε-
τε νὰ πλύνετε καὶ ἀφήστε τα 3-5 ὥρες.

οι παλαιότεροι τα ρούχα, όπως κάποτε
έφευγε νερό και περπατά τα πόδια του λου-
λού.

□

'Από τὸ τίποτε

Ὁ 'Ανδρέας Κάρνετζι, ὁ «βασιλεὺς τοῦ
ἥθους» τὴν γυνὴ ἐνδὸς παροχῶν ἑθνήτων
'Ενάντιον-ἑλληνικὴν τὴν Σκωτίας. Ἀρχίσε
κερδοτὴ τὸ ψαμὶ τὸν ὡς θεματιστὴν, μὲ
θὼν ἐνδὸς πράγματι τὴν ἡμέρα.

Ὁ Γκαίλ Γκωλντ, ἐπίσης, ὁ ἐπονομαζόμε-
νος «βασιλεὺς τοῦ χρυσοῦ», ἔφυγε ἀπὸ τοῦ
ἐργατοῦ τοῦ σπῆτι εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν, μὲ
μὴν πράγματι κα' ἓνα μοναδικὸ πονηκί-
ου.

Τὸ ἐπιμύθιον περιτετέλει.

Τοῦ ΖΑΚ ΝΤΕ ΓΚΑΣΟΝ

Τοῦ ΖΑΚ ΝΤΕ ΓΚΑΣΟΝ

μυρίων» - έπειτα, έλάτε να με ίδιξη και τότε θα παραστήσω θρασυκαί.

‘Αλλιν νετλά Ριβεραι

□

Διαβάζοντας την έπιστολή του Παύλου πρὸ Μιμήν, ἡ κυρία νετλά Ριβεραι έλασε στὰ Μήλια. Την ίδια στιγμή ο κ. ντέ Μιμήν έκανε το μιά έκδοχα άναστροφής απελευθίου. Στις όμορες ήμερες έφθενε ως τόπο πο σπία της. Στην άρχή, ασάφεια και οι δύο διαστακτικοί, μη έξορτώναι τί να εισούν.

-Άυτό που συνέβη μεταξύ μας, έγώ το βρισκο πολύ παραέσην, έλεε νετλά η κυρία νετλά Ριβεραι.

Έγώ τοναυτίον, άπήνηνον ο κ. ντέ Μιμήν. Βλέπω σ' αυτό το χέρι της θείας προπάτισ, Νάχι με την έμπροσθεν μου θα ήλπιανεν μ' ο ένας μ' ο άλλος, να κάμωσι απολύτωςάκιμα άνωβαίο τον χρηματικό μου κύτρου μας - Πράγμα που συμβαίνει συνήθως έπειτα από πόλο καίρον.

-Η ειλικρίνεια μάς φέρνει πιο κοντά τον έναν στον άλλο.

-Άυτό και έγω σκεπόμαι. Όλα γ' ε'λα του μακαριοποιήσεις.

-Επίκαιρα, Νάχι, έλυνται άνθρωποι γιά να κάμωσι τις άνομιές παραχρησάντες...-

-Λούπον, συμφώνον; έφόνανεν ο Γάλλος. Ιόστε θα φύγωμα γιά την Ίταλία;

-Μετά τον τρέφο, που δὸ τον περάσουν στα κτήματα, άπήνης γελάνας η 'Αλλιν,

[illegible]

...παραμένει ορφανή. Ο Ροβίντ Νταβάρ
απαγορεύει την Αλίκη να έλθει! Η
Αλίκη παύει ακόμη εκείνη την ημέρα 18
αυγούστου να πηγαίνει στο σχολείο. Η
Αλίκη προσπαθεί να μάθει από τον
παιδί χαρισματικό που είναι στα χέρια
του υιοθετημένου Νταβάρ με την τρυφερότητα
για τον Σαλβόρα Γκούρ, ότι σημαίνει
όσοι για το έρωτα, εγκαταλείποντας
τη μόνη της φίλη Αλίκη...

Μία νύχτα που είναι, το πνεύμα της
Αλίκη είναι στην Αλίκη. Αποκαλύπτει
το έρωτα της Κίτης. Η Αλίκη είναι
ευχαρική, επηρεάζει αυτός και απελευθερώνει
την Αλίκη προσκομίζοντας του Ροβίντ
ταβάρ και της Σαλβόρα Γκούρ.

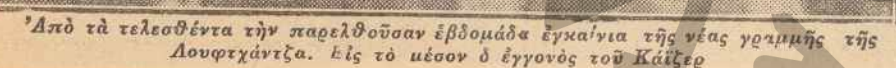
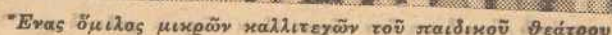
Τέτοιες επιπτώσεις πνευματική δεν είναι
απλά. Η Αλίκη και πνευματική χρονική
αποκαλύπτει στον Ροβίντ Νταβάρ
αυτή, από τη στιγμή το πιο πρόσφατο
αυτή χρονική. Η Αλίκη χρονική της

ΑΝ ΧΑΘΕΙ
Α Μ. ΤΕΝΤΕΣΚΙ

Από που προήλθεν ή
έξις «μπούκοτταρ»

Η λέξις αυτή ή τόσο εύλογη σήν ή
ζή μας, ή που σημαίνει: ότιο πιο άκα-
ρσιστι, είτε ένα πρόσωπο, είτε ένα έμπο-
ριο, προέβη από τ' όνομα του Άγγλου
όπου Γουίλιαμ Μπόκιν, ό οποίος, κατά
το 1890, ήταν έμπορος και κάτοικος του
Λονδίνου. Εγώ, στην Ήλινδα, ό Μπόκιν
είχαν τόσο αυταρχός και τόσο σκληρός
ότι έγραφε στο, είτε αυτό απεικονί-
ζαν να θέσουν υπό άκαρτερησιν κα-
θήκων λογόν να έτεκονλούσαν να

αποσπών από τις διαταγές του, έπαυαν
απορροαίνουν τα προϊόντα του και με χανέ-
ματα δεν δέχοντο να βοηθήσουν
την πόλη της έσχατης. Έτσι οι έλπίες
αλλού υπάλλαξαν τον μπουρκοταύρου του
κόσμου. Ο Άγγλος λόχαφος σε λίγο, πρό-
ς αδιαλλαξίας τους, αναγκάστηκε να εγ-
κεκλιση την Ήραλντι. Έκτοτε όμως πα-
νιεναν απ' έξω της «μπουρκοταύριση» και
τοκοταύριση.

Ένα μυθιστόρημα αφαντάστου πλοκής και γοητείας

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

Τού Ισπανού συγγραφέως ΓΚΟΜΕΘ ΑΓΚΟΥΑΛΛΙΕΡΑ

ΤΟ ΝΤΕΜΠΟΥΝΤΟ
ΤΗΣ ΕΣΤΡΕΛΛΙΤΑΣ

Ο Ραμόν Νουνιέθ, ο διευθυντής της «Ανδαλουσίας», του καλύτερου καφέ-ντυνάν-ντε Σεβίλλης, δρῖος πίσω από τον πάγκο του, έτριβε τα χέρια του από χαρά και χαρτοπόδες με χαμόγελα και κλαυσιές χειρονομίες τους πελάτες. Τὰ νύκτωρ έρχονταν όστερ' από μια όραση έπληρη από βράδυ, και όμως η όραση του καμπαρέ είχε ήδη γεμίσει. Ο κόσμος, βλέπετε, είχε έμπιστοσύνη στην πείρα του Ραμόν: κάτι θα ήξερε αυτός για να κάνει τόσο ρεκλάμα για την 'Εστρελλίτα, την καινούργια χορεύτρια που θα πρωτοπαρουσιαζόταν εκείνο το βράδυ...

Και ο Ραμόν, βέβαιος για την έπιτυχία

του, έεμπνευσε όλόκληρος από χαρά και περιφάνειαν. Ήταν χαρούμενος έπειδή το καμπαρέ του θα δούλευε καλύτερα με την 'Εστρελλίτα, και περιφρόνησε έπειδή η μικρή αυτή χορεύτρια ήταν δική του δημιούργημα. Η όλη έγχεση έφτανε ότι το καμπαρέ του έθεωρείτο σχολή. Στο παλκοσένικο της «Ανδαλουσίας» πρωτοβγήκανε πολλά κορίτσια, τα όποια απέκτησαν όργωτερα δόξα και πλούτο στα μεγαλόπρεπα κέντρα της Εύρώπης. Μά η 'Εστρελλίτα θα τις έπερινούσε όλες, θα γινόταν η πιο φημισμένη χορεύτρια της Σεβίλλης...

Αν, όμως, δεν την συναντούσε ο Ραμόν, ποιος έξερε σε ποιά κοιλίνα θα μαζώνονταν, πλύνονταν, πιάται από το πρωί ως το βράδυ... ποιος έξερε σε ποιά κοιλίνα θα γυρνούσε γυμνή, πενσιαιμένη...

Ένα άνοιξιότικο απόγευμα, —πριν από δύο χρόνια— ένώ ο Ραμόν καθόταν όλομόναχος σε ένα άνόμερο τραπέζι, στην άκρη σάλας του καμπαρέ του, προσπαθώντας να κρατήσει άναυχο τα μάτια του που τα σφύραζε ό όπτιος, άκουσε ξαφνικά μια λεπτή φωνίτσα.

—Μέ συγχωρείτε, σενιόρ... μήπως σας χρειάζεται κομμά χορεύτρια...

Ο καταισνηματάρχης άνοιξε καλά τα μάτια του, έριξε ένα βλέμμα στο πρόσωπο που του έκανε την έρώτηση αυτή και άρχισε να γελά.

—Ποιά είνε ράτσης, η χορεύτρια που ζητάει θέσι;

—Έγώ, σενιόρ!

—Εσού... Χά, χά, χά! Δεν είσαι με τα καλά σου, παιδί μου!

Πρότε να δικαιολογήσουμε το Ραμόν: Μπροστά του στεκόταν ένα κοριτσάκι άδύνατο, κακοντυμένο, βαλόν και μαζωμένο —ένα ασχημάτιστο άκόμη πλάσμα. Και άνα, ακο αυτό ζήτησε να πίσση δουλειά ως χορεύτρια στο μεγαλύτερο καφέ-ντυνάν-ντε Σεβίλλης!

—Πόσον χρονών είσαι, μικρούλα μου; την ράτσης, για να παρφή η όρα.

—Δεκαεπτοόραν, σενιόρ.

—Και πόσος έλεις;

—'Εστρελλίτα.

—Έχεις πατέρα, μητέρα;

—Τόν πατέρα μου δεν τόν γνώρισα ποτέ... Όσο για τη μητέρα μου, δεν θέλω να την βλέπω στα μάτια μου... Μέ βάζει να ζητανέω, για να της δίνω λεπτά και να πίνω απ' το πρωί ως το βράδυ... Και όταν δεν της πηγαίνω άρκεία, με μελανιάζει στο έξο... Όι σενιόρ, κρατείτε με κοντά σας... Θά μείνεται πολύ εύχαιριστή-μένος από μένα...

Ένώ έλεγε αυτά, έριξε στον καταισνηματάρχη ένα βλέμμα τόσο έκφραστικό με τα μεγάλα, κατάμαυρα μάτια της, όστε ο Ραμόν άναγκάστηκε να την προσέξει καλύτερα... Διάβλεψε ένα κορίτσι με τέτοια μάτια θα μπορούσε να κάνει κάτι στη ζωή του...

—Δεν έχετε πόσο άγαπώ το χορό, σενιόρ... έξοκολούθησε η 'Εστρελλίτα. Θά

μπορούσα βέβαια, να πάω να ζητήσω δουλειά σ' άλλα καμπαρέ, 'Ηρθα, όμως, στο δικό σας, έπειδή είνε το καλύτερο απ' όλα... Κι' έγω θέλω να γίνω μία μεγάλη χορεύτρια...

Ο Ραμόν κολακεύτηκε απ' τόν έπιστο που άπένειμε η 'Εστρελλίτα στο καταισνηματάρχη. Με τα δικά της χέρια τα λαδομένα μαλλιά του, που σχηματίζαν όφέλιμα στους κροτάφους, διόριζαν τη γραβάτα του με άργες, έπίσημες κινήσεις και με ύφος ανθρώπου που συλλογίζεται κάτι. Τέλος, σηκώθηκε από την καρέκλα του.

—Περμένε μία στιγμή να είδοποιήσω και τη μητέρα μου, έλεπε στην 'Εστρελλίτα, 'Ισως να γίνη κάτι... Πέρασε μπρός από το παλκοσένικο, μια μικρή έξέδρα τοποθετημένη στη μέση της σάλας και χάθηκε πίσω από ένα παραβάν, στο βάθος του πάγκου. Η 'Εστρελλίτα κατάλαβε ότι έκεινο το χορίσκα θα άποτελούσε τα ιδιαιτέρως διαμιάτια του καταισνηματάρχου και της μητέρας του.

Περμένε, με δυνατό χτυποκαρδί. Από τη μία στιγμή στην άλλη, θα έκρινε τη τύχη της...

Σε λίγο, ο Ραμόν ξαναπαρουσιάστηκε πίσω από το παραβάν, άκολοβόληνος από την Τομάζα, τη μητέρα του, —μια κοντή κι εύσωμη γυναίκα, ντυμένη φανχερά, με χέρια φορτωμένα δαχτυλίδια και με μεγάλα σκουλαρίκια στ' αυτιά. Περφόρημα, άλλωστε, χορεύτρια, τώρα περιωριζότανε μονάχα στο τραγούδι. Και η άλλη-θεία είναι ότι διατηρούσε άκόμη πολλούς θαυμαστές...

Η Τομάζα έριξε στην 'Εστρελλίτα ένα έμπετρο κ' έρευνητικό βλέμμα, από πάνω ως κάτω.

—Αυτό το μύζικο θέλει να γίνη χορεύτρια; φηδύσας τέλος με περιφρονητικό μυσμό...

Μά, σου τ'ό είνε και μόνος μου, μητέρα, ότι δεν άζειζε πολλά πράγματα, για την όρα... Άργότερα όμως, όστερ' από δύο χρόνια, θα μωρέσει ίσως να γίνη κάτι... Κούταζε την καλά στά μάτια...

—Την βλέπω, την βλέπω... που να μη την έρξεσαι! Δεν μάς κανεί Π νόστιμα, ποτέ τ'ό λάς... 'Όστερ' από δύο χρόνια, ίσως να γίνη κάτι... Και ως τότε, ποιος θα την ταίξει;

—Έλα τώρα, μητέρα, μην κάνεις όρα για ένα πιάτο φαί...

Η 'Εστρελλίτα βλέποντας ότι κινδύνευε να χάση και την τελευταία έλπιδα της, άπεφάσισε να λάβη μέρος στη συζήτηση.

—Καλή μου σενιόρ, δεν θά κάθουμε με σταυρωμένα τα χέρια... Θά κάνω διάφορα θελήματα, θά σας βοηθάω στο νοικοκυριό σας...

—Λαμπρή ιδέα! άνεφώνησε ο Ραμόν, Σε κατάλληλη όρα μάς ήρθε η μικρούλα αυτή, μητέρα, αφού έλεγες να πάρης ένα κοριτσάκι να σε βοηθή στην κοιλίνα... Έξ άλλου, η 'Εστρελλίτα θα μπορούσε εν τώ μεταξύ να μάθει και να σερβίρει...

Η Τομάζα άρχισε να πιειται από τα έπιχειρήματα του γιου της. Πρόβαλλε για τούς τύπους, μερικές άκόμη αντίρρσεις και, τέλος, δέχθηκε να κρατήσει κοντά της την 'Εστρελλίτα.

Της παραχώρησαν ένα μικρό δωμάτιο, δίπλα στην κοιλίνα και από την άλλη μέρα το πρωί την έστρωσαν στη δουλειά της κοιλίνας, στην περιποίηση τόν πελάτων και στη διδασκαλία του χορού, την

ποία είχε άναλάβει η μητέρα του Ραμόν. Πριν πέραση μια βδομάδα, η Τομάζα, ένδοτασμένη από τη νοημοσύνη και την ύποταξη της μαθητρίας της, άναγκαζόταν να όμολογήσει ότι ο γιός της είχε σπουδαίο μάτι και ότι κατάρθωνε ν' άνακαλώφη μια μεγάλη χορεύτρια. Πολλά κορίτσια είχαν πέρασει ως τότε από τα χέρια της Τομάζας, η όποια ήταν κι' αυτή φημισμένη χορεύτρια τα νεατά της, όπως έπαιζε παραπάνω... Καμιά, όμως, δεν ένοιωσε το μυθό του χορού τόσο καλά, όσο η 'Εστρελλίτα.

Σιγά-σιγά, το άδύνατο, κακεκτικό κοριτσάκι, άρχισε να σχηματίζεται σε γυναίκα. Η μικρές οργυγολογίες της προκαλούσαν ήδη τα χάδια πολλών πελάτων. Μά η 'Εστρελλίτα ήξερε πως να βάζει στη θέσι τους τούς τολμηρούς θαυμαστές της χωρίς και να τούς δυσαρεστεί.

Κι' έτσι πέρασαν δύο όλόκληρα χρόνια.

Η 'Εστρελλίτα είχε μάθει πιά όλα τα μυστικά της τέχνης, με την έμπειρη καθοδήγηση της Τομάζας. Ο καταισνηματάρχης και η μητέρα του συμφώνησαν ότι ήταν καλός πιά να άπαλλάξουν την προστατευμένη τους από κάθε βάρεια δουλειάς. 'Όστερ' από λίγο καρό θα παρουσιαζόταν την 'Εστρελλίτα στο κοινόν κ' έπρεπε βέβαια να έχη χέρια άσπρα και περιποιημένα... Φρόντιζαν τώρα γι' αυτήν, έπειδή την θεωρούσαν άνεκτίμητο κεφάλαιο.

Η πρώτη εμφάνισή της 'Εστρελλίτας θά γινόταν το Σάββατο της Πρωτομαγιάς.

Ένα μήνα πριν, η Τομάζα και η χορεύτρια έπαιζαν στα γαλαζία της Σεβίλλης για να διαλέξουν το καλύτερο σάλι, την όραιότερη μαντήλα, το πιο άκριβο ύφασμα για φουσάτι, τις λεπτότερες κάλτσες... Και την παραμονή, σφουγγαρίσαν τη σάλλα, την στόλισαν με χάρτινα λουλούδια και σημαίες, κουρδίσαν, το πιάνο άόρσων καινούργιες πετιότες για τα τραπέζια...

Με δύο λόγια, η Τομάζα και ο Ραμόν έδεχονταν άλύπητα, 'Ήσαν τόσο βέβαιοι για την έπιτυχία της 'Εστρελλίτας! Τα λεπτά που σκόρπιζαν τώρα θά τα έπαισαν και με το παραπάνω χάρις στην καινούργια καλλιτέχινια που θα παρουσιαζαν στο κοινόν.

Ένα τέτοιο άστρο έπρεπε, βέβαια, να το έμφρονίσουν μέσα στον κατάλληλο δίσκομο...

Να λοιπόν, γιατί, τη βραδυά της προμεράς της 'Εστρελλίτας ο Ραμόν Νουνιέθ ήταν χαρούμενος και περιφρόνησε σγηνίστα στην σάλλα. Σαφνικά η φλέβες του λαλού, της φούσκωναν και η Τομάζα άφηση με διαπεραστική κροακή.

—Ολέ! ολέ! φώναξαν οι πελάτες, ένώ ο καθαριστής έπαιζε με γοργό, φρενιασμένο ρυθμό.

Η Τομάζα έφτυσε, πρότενε το στήθος της και άρχισε εαφνικά μία στροφή.

Μη φαντασθείς, σκληρή καρδιά, ότι στον κήπο σου άνθίζουν τα κόκκινα γαρύφαλλα!

Ο κήπος σου κοκκινίζει άπ' το αίμα της καρδιάς μου!

Τους τρεις πρώτους στίχους τούς έπαι με άργη φωνή, 'Εαφνικά, όμως, το πάθος την παρέρσε την ήκανε να τραγουδά με άπελπισμένο δυνάμει. Βιάζος, άπέραντος πάθος ζωαργαφίδθηκε στο πρόσωπό της.

Ένα ρίγος διέδραμε τη σάλλα.

Η Τομάζα έπαι μερικές άκόμη στροφές στον ίδιο τόνο.

Και όταν κατάλαβε ότι η συγκίνησι τόν άκροαζών είχε φθάσει στο κατοκόρυφο της έντάσεώς της, άλλως άπότομα όφως και συνέχισε γελόντας τη φορά αυτή και χτυπώντας ζωηρά τα χέρια της.

Είσαι, μικρή, πιά ώμορφη άπ' όλα τα τριαντάφυλλα!

Οι δεκαπτά μαρμαριζόδες σου δεν κοιλίσαν δόκια!

Η σάλλα άντλήθηκε από τα γέλια τόν πελάτων. Η σκυθρωπιά διειξε χαμογέλασαν πάλι.

Μπράβο, Τομάζα! φώναξαν οι θεαταί.

Η μητέρα του Ραμόν έλαμπε από τη χαρά της για τόν καινούργιο θρίαμβό της. Εύχαιρίστηκε τούς θαυμαστές της με όποια κλίσεις και κατέβηκε λαχανιασμένη από την εξέδρα.

Και τώρα, ήταν η σειρά της 'Εστρελλίτας.

Μεγάλη νευρικότης κατείχε τούς πελάτες του καμπαρέ.

Ο Ραμόν, δρῖος πάντοτε πίσω από τόν πάγκο του κάντιζε ένα λεπτό και μικρό ποδύρο, ήσυχος και άμέριμος φαινομενικά...

Όσο, όμως, πλησίαζε η στιγμή που θά έμφρονιζόταν η 'Εστρελλίτα, ένοιωθε να τόν κυριεύει και αυτόν η ίδια άγανακτική άδημονία που έκανε τούς πελάτες νάχουν τα βλέμματα κορφομένα στο παραβάν, πίσω από το όποιο θά έβγαίνε η χορεύτρια.

(Στ' προσεχές η συνέχεια)

Οι πελάτες άνυπομονούσαν να δούν την 'Εστρελλίτα. Γι' αυτήν μονάχα ήσαν. Η ρεκάλας που έκανε ο Ραμόν, η άναένωση του διακόσμου της σάλας, η έξαιρετική έπιμέλεια με την όποια ήταν ντυμένη ο καταισνηματάρχης, όλα αυτά είχαν έρεθίσει την περιέργειά τους.

Μά ο Νουνιέθ δεν θά ήταν καλός διευθυντής καμπαρέ αν παρουσιαζε άμέσως στους πελάτες της την «έκπληξη» που τούς προετοίμαζε τόν καιρό. 'Επρεπε να τούς βασανίστη λίγο, πριν ίκανοποιήση την περιέργειά τους, για να τούς κάνει να συνανασθώδην την άζία του δώρου που τούς προσέφερε.

Όστερ, λοιπόν, από τις μπαλαρίνες και τόν Πιετα, άνέβηκε στο παλκοσένικο η Τομάζα. Οι πελάτες την επεδέχονταν με μεγάλη οικειότητα. Μολονότι την ήσαν από πολλά χρόνια, δεν την είχαν βαρεθεί άκόμη άφ' ενός έπειδή τούς διασκεδάζε η κομική εμφάνισή της και άφ' έτέρου έπειδή άνεγνώριζαν ότι διατηρούσε τη δρσοειότητα της φωνής της.

□

Η 'Εστρελλίτα είχε μάθει πιά όλα τα μυστικά της τέχνης, με την έμπειρη καθοδήγηση της Τομάζας. Ο καταισνηματάρχης και η μητέρα του συμφώνησαν ότι ήταν καλός πιά να άπαλλάξουν την προστατευμένη τους από κάθε βάρεια δουλειάς. 'Όστερ' από λίγο καρό θα παρουσιαζόταν την 'Εστρελλίτα στο κοινόν κ' έπρεπε βέβαια να έχη χέρια άσπρα και περιποιημένα... Φρόντιζαν τώρα γι' αυτήν, έπειδή την θεωρούσαν άνεκτίμητο κεφάλαιο.

Η πρώτη εμφάνισή της 'Εστρελλίτας θά γινόταν το Σάββατο της Πρωτομαγιάς.

Ένα μήνα πριν, η Τομάζα και η χορεύτρια έπαιζαν στα γαλαζία της Σεβίλλης για να διαλέξουν το καλύτερο σάλι, την όραιότερη μαντήλα, το πιο άκριβο ύφασμα για φουσάτι, τις λεπτότερες κάλτσες... Και την παραμονή, σφουγγαρίσαν τη σάλλα, την στόλισαν με χάρτινα λουλούδια και σημαίες, κουρδίσαν, το πιάνο άόρσων καινούργιες πετιότες για τα τραπέζια...

Με δύο λόγια, η Τομάζα και ο Ραμόν έδεχονταν άλύπητα, 'Ήσαν τόσο βέβαιοι για την έπιτυχία της 'Εστρελλίτας! Τα λεπτά που σκόρπιζαν τώρα θά τα έπαισαν και με το παραπάνω χάρις στην καινούργια καλλιτέχινια που θα παρουσιαζαν στο κοινόν.

Ένα τέτοιο άστρο έπρεπε, βέβαια, να το έμφρονίσουν μέσα στον κατάλληλο δίσκομο...

Να λοιπόν, γιατί, τη βραδυά της προμεράς της 'Εστρελλίτας ο Ραμόν Νουνιέθ ήταν χαρούμενος και περιφρόνησε σγηνίστα στην σάλλα. Σαφνικά η φλέβες του λαλού, της φούσκωναν και η Τομάζα άφηση με διαπεραστική κροακή.

—Ολέ! ολέ! φώναξαν οι πελάτες, ένώ ο καθαριστής έπαιζε με γοργό, φρενιασμένο ρυθμό.

Η Τομάζα έφτυσε, πρότενε το στήθος της και άρχισε εαφνικά μία στροφή.

Μη φαντασθείς, σκληρή καρδιά, ότι στον κήπο σου άνθίζουν τα κόκκινα γαρύφαλλα!

Ο κήπος σου κοκκινίζει άπ' το αίμα της καρδιάς μου!

Τους τρεις πρώτους στίχους τούς έπαι με άργη φωνή, 'Εαφνικά, όμως, το πάθος την παρέρσε την ήκανε να τραγουδά με άπελπισμένο δυνάμει. Βιάζος, άπέραντος πάθος ζωαργαφίδθηκε στο πρόσωπό της.

Ένα ρίγος διέδραμε τη σάλλα.

Η Τομάζα έπαι μερικές άκόμη στροφές στον ίδιο τόνο.

Και όταν κατάλαβε ότι η συγκίνησι τόν άκροαζών είχε φθάσει στο κατοκόρυφο της έντάσεώς της, άλλως άπότομα όφως και συνέχισε γελόντας τη φορά αυτή και χτυπώντας ζωηρά τα χέρια της.

Είσαι, μικρή, πιά ώμορφη άπ' όλα τα τριαντάφυλλα!

Οι δεκαπτά μαρμαριζόδες σου δεν κοιλίσαν δόκια!

Η σάλλα άντλήθηκε από τα γέλια τόν πελάτων. Η σκυθρωπιά διειξε χαμογέλασαν πάλι.

Μπράβο, Τομάζα! φώναξαν οι θεαταί.

Η μητέρα του Ραμόν έλαμπε από τη χαρά της για τόν καινούργιο θρίαμβό της. Εύχαιρίστηκε τούς θαυμαστές της με όποια κλίσεις και κατέβηκε λαχανιασμένη από την εξέδρα.

Και τώρα, ήταν η σειρά της 'Εστρελλίτας.

Μεγάλη νευρικότης κατείχε τούς πελάτες του καμπαρέ.

Ο Ραμόν, δρῖος πάντοτε πίσω από τόν πάγκο του κάντιζε ένα λεπτό και μικρό ποδύρο, ήσυχος και άμέριμος φαινομενικά...

Όσο, όμως, πλησίαζε η στιγμή που θά έμφρονιζόταν η 'Εστρελλίτα, ένοιωθε να τόν κυριεύει και αυτόν η ίδια άγανακτική άδημονία που έκανε τούς πελάτες νάχουν τα βλέμματα κορφομένα στο παραβάν, πίσω από το όποιο θά έβγαίνε η χορεύτρια.

(Στ' προσεχές η συνέχεια)

Οι πελάτες άνυπομονούσαν να δούν την 'Εστρελλίτα. Γι' αυτήν μονάχα ήσαν. Η ρεκάλας που έκανε ο Ραμόν, η άναένωση του διακόσμου της σάλας, η έξαιρετική έπιμέλεια με την όποια ήταν ντυμένη ο καταισνηματάρχης, όλα αυτά είχαν έρεθίσει την περιέργειά τους.

Μά ο Νουνιέθ δεν θά ήταν καλός διευθυντής καμπαρέ αν παρουσιαζε άμέσως στους πελάτες της την «έκπληξη» που τούς προετοίμαζε τόν καιρό. 'Επρεπε να τούς βασανίστη λίγο, πριν ίκανοποιήση την περιέργειά τους, για να τούς κάνει να συνανασθώδην την άζία του δώρου που τούς προσέφερε.

Όστερ, λοιπόν, από τις μπαλαρίνες και τόν Πιετα, άνέβηκε στο παλκοσένικο η Τομάζα. Οι πελάτες την επεδέχονταν με μεγάλη οικειότητα. Μολονότι την ήσαν από πολλά χρόνια, δεν την είχαν βαρεθεί άκόμη άφ' ενός έπειδή τούς διασκεδάζε η κομική εμφάνισή της και άφ' έτέρου έπειδή άνεγνώριζαν ότι διατηρούσε τη δρσοειότητα της φωνής της.

□

Η 'Εστρελλίτα είχε μάθει πιά όλα τα μυστικά της τέχνης, με την έμπειρη καθοδήγηση της Τομάζας. Ο καταισνηματάρχης και η μητέρα του συμφώνησαν ότι ήταν καλός πιά να άπαλλάξουν την προστατευμένη τους από κάθε βάρεια δουλειάς. 'Όστερ' από λίγο καρό θα παρουσιαζόταν την 'Εστρελλίτα στο κοινόν κ' έπρεπε βέβαια να έχη χέρια άσπρα και περιποιημένα... Φρόντιζαν τώρα γι' αυτήν, έπειδή την θεωρούσαν άνεκτίμητο κεφάλαιο.

Η πρώτη εμφάνισή της 'Εστρελλίτας θά γινόταν το Σάββατο της Πρωτομαγιάς.

Ένα μήνα πριν, η Τομάζα και η χορεύτρια έπαιζαν στα γαλαζία της Σεβίλλης για να διαλέξουν το καλύτερο σάλι, την όραιότερη μαντήλα, το πιο άκριβο ύφασμα για φουσάτι, τις λεπτότερες κάλτσες... Και την παραμονή, σφουγγαρίσαν τη σάλλα, την στόλισαν με χάρτινα λουλούδια και σημαίες, κουρδίσαν, το πιάνο άόρσων καινούργιες πετιότες για τα τραπέζια...

Με δύο λόγια, η Τομάζα και ο Ραμόν έδεχονταν άλύπητα, 'Ήσαν τόσο βέβαιοι για την έπιτυχία της 'Εστρελλίτας! Τα λεπτά που σκόρπιζαν τώρα θά τα έπαισαν και με το παραπάνω χάρις στην καινούργια καλλιτέχινια που θα παρουσιαζαν στο κοινόν.

Ένα τέτοιο άστρο έπρεπε, βέβαια, να το έμφρονίσουν μέσα στον κατάλληλο δίσκομο...

Να λοιπόν, γιατί, τη βραδυά της προμεράς της 'Εστρελλίτας ο Ραμόν Νουνιέθ ήταν χαρούμενος και περιφρόνησε σγηνίστα στην σάλλα. Σαφνικά η φλέβες του λαλού, της φούσκωναν και η Τομάζα άφηση με διαπεραστική κροακή.

—Ολέ! ολέ! φώναξαν οι πελάτες, ένώ ο καθαριστής έπαιζε με γοργό, φρενιασμένο ρυθμό.

Η Τομάζα έφτυσε, πρότενε το στήθος της και άρχισε εαφνικά μία στροφή.

ΜΙΑ ΖΩΗ ΟΛΟ „ΜΠΛΟΦΕΣ“

Αι μεταμορφώσεις της... Μάρλεν Ντητριχ

(Από τόν «Γαλάζιο άγγελο» έως την «Μεγάλη Τσαρίνα»)

Έδώ και λίγο καιρό, σ' ένα παρισινό σαλόνι, κι' άκριβώς στο παραένο σπιτί του διασημού ζωγράφου Βόν Ντόγκευ, συνάντησε για πρώτη φορά, όστερ' από δέκα όλόκληρα χρόνια την άναπαύμενη Σαίεπρι! Η Μάρλεν, άσπλη δπως πάντοτε, είχε έγκαταλείψει το σοβαρό θέατρο. Αύτη ήταν η δεύτερη μεταμόρφωσή της.

Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ»

Μάρλεν μετεπήδησε στον κινηματογράφο. Μά καίνε μέχρι σήμερα δεν έμαθε τ' άπόκρυφα αυτής της τρίτης μεταμορφώσεώς της. Κι' αυτή ήταν μία «μπλόφα».

Όταν η Μάρλεν παρουσιάσθηκε μπροστά στο σκηνοθέτη Γιόσεφ φόν Στέρνμπεργκ, για να παίξη δοκιμαστικά σκηνή από τόν «Γαλάζιο άγγελο», ήταν άξιοθρήνητη. Έίχε χάσει το βάρος που είχε νευρώσει και μόνο που δεν έβλεπε...

Όλοι γύρω της γέλουν κώλας με τη βέβαιη άποψία της κι' ο μόνος που κρατούσε η σοβαρότητα του ήταν ο Γιόσεφ φόν Στέρνμπεργκ. Η Μάρλεν έπαιζε

«Άγαπητέ μου φίλε, η Μάρλεν που δίκλωνε, γιός το βράδυ τί θέλω να γίνη μουσική! Προσπαθήσε, να της βγάλεις από το μυθό αυτές της τρελές ιδέες... Έσπευσε άμέσως να συναντήσω τη μαθητριά μου και τότε έμαθα κι' από την ίδια έκεινη την εαφνική άπόφασί της. Η Μάρλεν ήταν τότε δεκατέσσε χρόνια. Μά είχε χαρακτήρα και θέληση μεγάλης, άριμης γυναίκας. Ούτε έγω, ούτε ο πατέρας της δεν μπορούσαμε να την κάνουμε να έγκαταλείψη την τρέλα του βιοκίου.

—Θά γίνω, μου έλεγε, η μεγαλύτερη μουσική της Γερμανίας!

Κι' αυτό γιατί; Από ιδιοψία; Όχι και τόσο. Η Μάρλεν, απλούστατα, είχε διέκινε τις ήμερες από μία συναυλία. Την περίφημη Γερμανίδα βιολονίστρια Μπέττυ Γιάνερμαν κι' είχε τόσο ένθουσιασθή από τις έπιτυχίες της και τη δόξα της, όστε θέλησε να γίνη κι' έκεινη μουσική!

Μά δεν την βοηθούσε η τύχη. 'Όστερ' άπο χρόνια σκληρής μελέτης, έπαιζε ένα άτύχημα: έξάρθρωνε σοβαρά το άριστερό της χέρι στον καρπό! Οι γιατροί, έκλεισαν το χέρι της μέσα σε γύψο κι' έπ' έξη μήνες η Μάρλεν το κρατούσε άκίνητο. Έπειτα, όταν έγινε καλά, δεν μπορούσε πιά να παίξη βιολί. Ο καρπός της χροιά ε-ίχε γίνει πολύ δυσκίνητος. Η Μάρλεν ό-ότωση δεν άνταγορεύθηκε.

—Δεν πειράζει!.. Μου έλεπε. Έίνε καιρός τώρα που έχω πάρη την άπόφαση να γίνω ήθοποιος. Θέλω να ένασκαρώσι τις ήρωίδες του Ζαίξερ: τη Μιράντα, την 'Ιουλιέτα, την 'Οφελία.

Η νέα τρέλα της στενωχώρησε πάλι τόν πατέρα της.

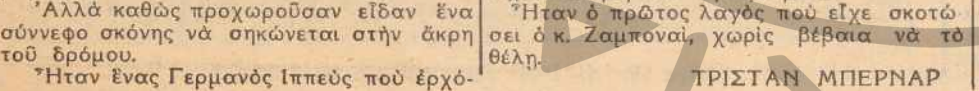
—Αυτό δεν είνε κορίτσι! Έλεγε. Έίνε ο Σταντάν!

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Η Μάρλεν λοιπόν άρχισε να προετοιμάζεται για να δώσει έφέτασις στο θέατρο του Ρόινχαρντ. Μά κι' έδώ άρχισε να «μπλόφαρει». Μολονότι πέτυχε σε λίγο στις έφέτασις κι' έγινε μαθήτρια του Ράινχαρντ, δεν δίστασε να έγκαταλείψη το σοβαρό θέατρο για την έπιθεώρηση, μόλις της παρουσιάσθηκε η εύκαιρία.

Ένα απόγευμα, η Μάρ

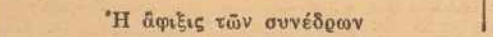
— Στόν κινηματογράφο, τουλάχιστον, οι συνάδελφοί μου σώζουν ωμορφες κοπέλλες...

Ἦταν ὁ πρῶτος λαγός πού εἶχε σκοτώσει ὁ κ. Ζαμποναί, χωρίς βέβαια νά τὸ θέλῃ.

Ἦταν ἕνας Γερμανὸς Ἱππεὺς πού ἐρχό-

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Στο μέλλον, τ' αὐτοκίνητων τὼν σωφρὼν
 πού παρὰ τὴν ἐξουσίαν διατάττει τὴν τρο-
 χίαν κινήσεως, δὴ ἔχουν ἐνα κίτρινον σταν-
 πό, ὁποῦ ἀπὸ μακρόν· Ὅσα πάλι αὐτοκί-
 νητα παρουσιάζουν ἐλλείψεις δὴ μαρμαί-
 ρονται· μ' ἓνα κίτρινο κύκλον. Μὲ τὸν τρο-
 χὸ αὐτό, ὅλος ὁ κόσμος δὴ μπορεῖ ἐγκατα-
 λῆσαι οὐκ ἀποδοκίμαται τὴν ἐκτέλεσιν
 τῶν ἐργῶν. Ὁ κόσμος εἶναι τόσο ἀ-
 σφαλές·

✓ { }

Ἡ ἀφιξίς τῶν συνέδρων

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

